

Аё чарх, этдинг ортуқ жабр бунёд,
Кўзим ёшлиғ, тилимда қолди фарёд.
Ҳаётим лолазоридин аюрдинг,
Ёқиб жоним, кулим кўкка совурдинг, -

Ҳабибулло Қодирий. Абдулла Қодирий замондошлари хотирасида. Тошкент, 1986. 16-бет.

Алвидо!

Яна бир марта алвидашдик,
Йўлинг устида ай хунукпарда.
Яна кулларни кўкка созуришдик,
Қолмасин сендан ҳеч дарак ерда!
Шунча вақт сақладинг қизил юзни,
Жирканч тор қафас – қаро тўрда.
Чўрилик байроғи аланга олиб.
Нур билан ёрилсин кўлаганг ерда!

Имзо А.Қодирий

*Ҳабибулло Қодирий. Абдулла Қодирий замондошлари хотирасида. Тошкент, 1986.136-137
бетлар.*

Ёғлар тўкилса ерга ётиб ялар тақсирим,
Бўлса бозорда пастлик сотиб олар тақсирим.
Меним учун бир зирак, Раънобонуға жевак,
Деса ойим – “Не керак?!” юмма талар тақсирим.
“Қулоқ тешиш фазл эмас, пулни топиш ҳазл эмас,
Жевак тақиш фарз эмас!” ғавғо солар тақсирим.

Абдулла Қодирий. Мехробдан чаён. Тошкент, 1994. 10-бет.

Очилмай сўлса ҳар гул ғунчаси пиру жувон йиғлар,
Эмас пиру жувон, балки ҳамма аҳли жаҳон йиғлар.

Ажал яғмоғари боғи зако ичра узиб занжир,
Раҳмсиз эзса маъсум лолаларни, чун хазон йиғлар.

Насимим кетди оламдин мени қайғу аро ташлаб,
Кўзимдин оқса хун ҳеч бир ажаб йўқ, чунки қон йиғлар.

Жаҳонда эрди танҳо мен ятимга ҳамнишин, дилдор,
Ғарибликнинг диёрида адашкан нотавон йиғлар...

Абдулла Қодирий. Меҳробдан чаён. Тошкент, 1994. 26-бет